

Торин Г.О.,

студентка II курсу факультету менеджменту і бізнесу ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв»;

Науковий керівник: Гаврилова О.В., кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри культурології ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв

АКТУАЛЬНІСТЬ ЗБЕРЕЖЕННЯ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ СЕЛА БЕНАРДОСІВКА

Перша зафіксована назва села Бенардосівка (нині с. Мостове) – Горобці. Село є частиною Причорноморської низовини, що порізана стародавніми балками, ярами, долинами річки Костувата. Ще в часи козацтва облюбували ці землі гайдамаки. Андрій Мамай заснував козацьку республіку Бузького козацтва зі столицею у Мигії. Села, що підпорядковувалися цьому козацтву, називалися вольницями. Село Горобці теж входило до цих вольниць. У 1817 році на ці землі отримав грамоту від імператриці Катерини II Пантелеймон Єгорович Бенардос, грек за походженням, армійський лікар, генерал-майор. Він разом з дружиною Ганною Семенівною Воробйовою розпочали нове життя в селі Горобці, яке люди згодом перейменували в Бенардосівку. А от сам генерал-майор називав «Воробьевка» в честь своєї дружини.

Син Пантелеймона Єгоровича Бенардоса, Микола Пантелеймонович, після відставки, у 1856 році, повернувся в помістя батька, яке отримав в спадок. Його дружина Катерина Василівна Сवेशнікова зі знатного роду, була донькою титулярного радника Василя Львовича Сवेशнікова і правнучкою знаменитого тульського збройного майстра часів Петра I Микити Демидова, засновника промислової збройної справи і металургійних заводів на Уралі. Дід його – Василь Львович Сवेशніков, був одружений на Єлизаветі Львівні Демидовій. У Бенардосівці 1842 року у Миколи Пантелеймоновича та Катерини Василівни народився другий син – Микола. Судилося йому ще більше прославити рід Бенардосів. Тільки слава його буде трудова, а інтерес його до обробки металів, можливо, передався від прадіда матері – знаменитого коваля Микити Демидова. Знатна сім'я, яка жила тільки коштом військової платні, після смерті полковника Миколи Пантелеймоновича, який помер в 1857 році від застуди, зовсім швидко збідніла. Мати намагалася дати хороше виховання синам Володимирі й Миколі.

На жаль, про Володимира Миколайовича мало що відомо. Про Миколу Миколайовича набагато більше інформації. Ще в дитинстві майбутній

винахідник виявляв великий потяг до всіляких ремесел. Його улюбленими заняттями були слюсарство і ковальство. Микола Миколайович цілі дні проводив у невеликих майстернях батька, що обслуговували потреби садиби, де опановував навички роботи коваля. Його захоплювала звичайна сільська кузня, степ, річка, ставок, зірки на небі, любив слухати українські пісні, легенди. Розповідають, що в дитячі роки Микола разом з батьком спорудили на річці Костуватій маленький водяний млин. Посадили багатий фруктовий сад, виноградник. Посеред саду ріс здоровезний осокір з великими дуплами. Очевидці кажуть, що його не могло обхопити і дев'ятеро чоловіків. На жаль, до нашого часу він не зберігся.

Серед старих людей ходить легенда про родину пана, що похована в склепі. Згодом селяни знищили склеп і пограбували поховання. Розтягли будинок – лишився частково фундамент і вхід до склепу. Місцеві це місце називають «печерою», бо, на жаль, ніхто не знає, що це був склеп, де була похована майже вся видатна родина Бенардосів. А вже пізніше, за розповідями селян, там поховали німу економку останнього пана – Володимира Миколайовича Бенардоса – старшого сина.

За часів СРСР музей так і не відкрили, а експонати зникли у невідомому напрямку. Отже, про Миколу Миколайовича Бенардоса, вченого-винахідника дугового електрозварювання, якого знає весь світ, залишається майже забутим у рідному селі.

Подальша зміна назви села у Мостове 1947 року пов'язана з подіями II Світової війни – при визволенні села загинув офіцер Червоної армії на прізвище Мостовий. У пам'ять про загиблих при визволенні села у 1970 році було поставлено пам'ятний комплекс.

З селом також пов'язано багато легенд. Над річкою Костувата є Гайдамацьке джерело. Раніше воно було схоже на водоспад, але кам'яна брила тріснула після землетрусу, а бурхлива вода спустилась під камінь, розпочала свій тихий, спокійний шлях.

Панська криничка знаходиться недалеко від мосту. Старожили пригадують з розповідей, що у часи панщини в місячну ніч дівчата ходили купатися, щоб зберегти свою молодість та красу. Панна теж там купалась, тож криничку так і назвали Панська. Зустріти дівчат в сорочках біля джерела – це була не новина для тих часів. Матері вилили своїх дітей купатися в ключовій воді. Люди вірили у цілющу силу води.

У селі є давнє джерело. Під час II Світової війни воно змінилось – камінь, з якого било джерело від вибуху бомби розколовся на кілька частин. Раніше була пласка та велика скеля і всередині через витесаний отвір витікала вода. Біля джерела є своєрідне диво природи – плакучі каміння.

Естетичною родзинкою села є «Кам'яне місто». На місці нього було озеро, а зараз кам'яні брили підкреслюють унікальність ландшафту.

Висновок. Бенардосівка, на жаль, майже знищене село Миколаївської області, що має унікальні історико-культурні ресурси і ландшафтні

особливості. Дослідження і збереження історії рідного краю сприяє формуванню патріотичного виховання і ціннісного ставлення до своєї землі. Збереження і відновлення цікавих об'єктів села сприятиме активізації пізнавального і сільського туризму, а як наслідок – створення нових робочих місць.

Список використаної літератури:

1. Ковальова, О. Ф. Крилиці-рятівниці : історико-етнографічний нарис прокрилиці на Миколаївщині / О. Ф. Ковальова. - Миколаїв : Іліон, 2010. - 120 с
2. Кулаков, В. В. Річко, річко, яку маєш назву? : оповідання про річки Побужжя / В. В. Кулаков. - Миколаїв : Вид-во Ірини Гудим, 2009. - 176 с
3. Легенди та перекази Південного Прибужжя. — Миколаїв : Вид-во Іліон, 2007.

Тригуб О.Л.,

старший викладач кафедри дизайну
Відокремлений підрозділ «Миколаївська філія
Київського національного університету
культури і мистецтв»,
м.Миколаїв

ХУДОЖНЬО-КОМПОЗИЦІЙНИЙ АСПЕКТ У ПРОЕКТУВАННІ КОЛЕКЦІЇ ДИЗАЙНЕРОМ ОДЯГУ

Творча робота дизайнера одягу складається з таких основних етапів як розробка проекту (проектно-композиційне рішення колекції): пошук джерела натхнення та його дослідження, формування художнього образу, композиційна побудова колекції; виконання проекту в матеріалі. Кожен з цих етапів має свої особливості та стадії.

Перший етап – підготовчий. Він потребує кількісного та якісного вивчення теоретичного, ілюстративного матеріалу, активного творчого пошуку, вдумливого та ретельного аналізу. Дизайнер створює художній образ, визначає, для кого проектується модель, її призначення, форму, колір, фактуру тканини, її властивості. Після цього художник розробляє ряд ескізів моделі. На другому етапі визначаються методи розробки креслення, розкроювання, обробки, створюється проектний образ.

Роль джерела натхнення для дизайнера одягу можуть виконувати природні мотиви, елементи архітектурних споруд, твори живопису, музики, літератури, творчість митців, дизайнерів, стилі, напрямки в мистецтві, народний та історичний костюми, символи національної автентичності, події в країні та світі. Розвиток одягу, його історичні зміни пов'язані, з одного боку, з